

F. t. l. om vandforsyning.

ensstemmelse med landvæsensretslovens § 9, stk. 3, udnævnes for 8-årige perioder, jfr. dog overgangsreglen i lovforslaget § 72, stk. 2, og skal i overensstemmelse med landvæsensretslovens § 9, stk. 4, træde tilbage ved 70-års alderen.

KF § 5, stk. 1, sidste pkt., hvorefter der, når lovforslaget taler om landvæsenskommissioner, sigtes til kommissioner nedsat efter reglerne i vandforsyningsloven, er udeladt, da det efter indenrigsministeriets mening i reglen vil følge allerede af sammenhængen. Når der i nærværende lovforslag tales om landvæsenskommissioner, overlandvæsenskommissioner eller landvæsensretter, sigtes der overalt til landvæsenskommissioner og overlandvæsenskommissioner nedsat efter reglerne i forslaget, alene med undtagelse af §§ 68, stk. 1, 69 og 72, stk. 1, hvor det af sammenhængen fremgår, at der sigtes til landvæsenskommissioner, som virker efter 1926-loven eller (med hensyn til § 69) eventuelt efter vandløbsloven. Man har brugt betegnelsen „landvæsensret“, når bestemmelsen kan finde anvendelse både på en landvæsenskommission og en overlandvæsenskommission. I nogle tilfælde er betegnelsen „landvæsensret“ herefter benyttet, hvor spørgsmålet kan afgøres af landvæsenskommissionen, hvis det rejses i 1. instans, og af overlandvæsenskommissionen, hvis det rejses i 2. instans; i sidstnævnte tilfælde også, hvis spørgsmålet ikke har været fremme i 1. instans, jfr. forslagens §§ 15, stk. 3, 16, stk. 2, 17, 18, stk. 1, nr. 7, og stk. 2, 24, 43, 61 og 63, stk. 2. I andre tilfælde er betegnelsen „landvæsensret“ brugt, hvor spørgsmålet altid først må behandles af en landvæsenskommission og derfor, hvis det først dukker op for overlandvæsenskommissionen, må medføre hjemvisning til fornyet behandling for landvæsenskommissionen, men hvor overlandvæsenskommissionen dog kan afgøre spørgsmålet som ankemyndighed, jfr. forslagens §§ 13, 18, 19, stk. 1-2, 20-23, 25-28, 30-36, 41, 42, 44-47, 49, stk. 2 og 59, stk. 3. Når spørgsmålet kun kan forekomme henholdsvis for en landvæsenskommission og for en overlandvæsenskommission, har man brugt betegnelsen „landvæsenskommission“ og „overlandvæsenskommission“, jfr. §§ 4-6, 16, stk. 1, og 19, stk. 4. Endvidere har man brugt ordet „landvæsenskommission“ i § 19, stk. 3, 1. og 2. pkt., for at angive, at det er landvæsensretten i 1. instans, der er værneting i disse sager; landvæsenskommissionens afgørelser efter disse bestemmelser vil dog kunne ankes efter de almindelige regler.

§ 5, stk. 2 og stk. 3, 2. pkt., om beskikkelse af landvæsenskommissærer, der særligt repræsenterer byin-

teresser, er udeladt under hensyn til loven om kommunernes styrelse.

KF § 5, stk. 3, 1. pkt., om ændring af en landvæsenskommission, når sagen i løbet af kommissionsbehandlingen viser sig at vedrøre flere landvæsenskommissionsområder, er udeladt, da § 11, stk. 2, i lov om landvæsensretter må komme til anvendelse også i denne situation.

KF § 5, stk. 4, om „faste“ landvæsenskommissioner for det storkøbenhavnsske indvindingsområde og andre områder med større vandindvinding er udskudt til en særlig paragraf, jfr. nærværende forslags § 5.

KF § 5, stk. 5, er med nogle ændringer optaget i nærværende forslags § 4, stk. 3. Man er enig med KF i, at der ved udpegelsen af teknisk sagkyndige må lægge vægt på praktisk erfaring og teoretisk indsigt, men har ikke fundet grund til at optage det i lovteksten. Det foreslås, at udpegelsen skal ske for 6 år ad gangen. Det foreslås endvidere, at sagkyndige i geologi og sundhedsvæsen skal være udpeget af henholdsvis Danmarks geologiske undersøgelse og sundhedsstyrelsen. Ønsker en part bistand af en ekspert i geologi eller sundhedsvæsen udover den, der er udpeget af Danmarks geologiske undersøgelse eller sundhedsstyrelsen, kan landvæsenskommissionen tilkalde den pågældende, hvis han godkendes af Danmarks geologiske undersøgelse eller sundhedsstyrelsen. Vil disse myndigheder ikke godkende eksperten, må han nøjes med at optræde som bistand for parten. Bestemmelserne i KF om landinspektørers medvirken og honorering er udeladt, da bestemmelserne må anses for omfattet af §§ 31 og 46 i lov om landvæsensretter og § 4 i lov nr. 220 af 31. maj 1963 om landinspektørvirksomhed. Det bemærkes i øvrigt, at når § 4, stk. 3, i overensstemmelse med KF indeholder en særlig regel om embedslægens medvirken, skyldes det, at embedslægen efter gældende ordning medvirker i sagerne som en del af sin tjenesteopgave og ikke som særlig betalt sagkyndig.

Til § 5.

Bestemmelsen er ny, men lovfæster og udbygger de „faste“ landvæsenskommissioner, som har udviklet sig i praksis i det storkøbenhavnsske indvindingsområde, jfr. de almindelige bemærkninger, afsnit 2.

Stk. 1 og 2 om særlige landvæsenskommissioner for hovedstandsområdet svarer i det væsentlige til KF § 5, stk. 4, 1.-3. pkt. Det stemmer med tankerne bag KF, at arbejdet eventuelt skal kunne deles mellem flere særlige kommissioner, jfr. 1961-betænkningen side 37, spalte 1. Reglen om, at forman-